

JEZEKIJINO POŠTOVANJE IZ ZAHVALNOSTI

(ISA. XXXVIII 9-20, LAUTOV PREVOD.)

9. ZAPIS JEZEKIJE, JUDEJSKOG KRALJA, KADA SE BIO RAZBOLEO I OPORAVIO OD SVOJE BOLESTI:

10. Rekao sam, baš kada su moji dani trebali biti prekinuti; Proći ću kroz vrata groba; Lišen sam ostatka svojih godina!
11. Rekao sam, neću više videti Jehovu u zemlji živih! Neću više gledati čoveka, sa stanovnicima sveta!
12. Moje stanovanje je oduzeto, i uklonjeno je od mene, kao pastirov šator; Moj život je prekinut, kao od tkalca; On će me odvojiti od razboja; Tokom dana ti ćeš završiti moju tkaninu.
13. Urlao sam do jutra, kao lav; Tako je on razbio na delove sve moje kosti.
14. Kao lasta, kao ždral sam cvrkutao; Stenjao sam kao golub. Oči su mi klonule gledanjem gore; O Gospode, bori se za mene; budi moja sigurnost.
15. Šta da kažem? Dao mi je obećanje, i ostvario ga. Tokom ostatka mojih godina razmišlaču o ovoj gorčini moje duše.
16. Zbog tog razloga biće objavljeno, O Jehova, u vezi tebe, da si oživeo moj duh; Da si obnovio moje zdravlje, i produžio moj život.
17. Gle moja teskoba je promenjena u mirnoću! Spasao si moju dušu od propasti; Da, bacio si iza svojih leđa sve moje grehe.
18. Zaista grob ti neće davati hvale; smrt te neće slaviti; Oni koji odlaze dole u jamu neće očekivati twoju istinu;
19. Živ, živ, on će te slaviti, kao što ja radim ovaj dan; Otac će deci otkriti twoju vernost.
20. Jehova je bio prisutan da me spasi; prema tome pevaćemo naše pesme na harfi, svih dana našeg života, u domu Jehove.

U ovom zapisu saznajemo zašto je to bilo da je Jezekija bio toliko mnogo uznemiren kada je

saznao da mora umreti. To je bilo zato što to nije značilo ulazak u veći život sa većim mogućnostima, kao što bi neki želeli da verujemo. Smrt nije život, u bilo kom smislu reči. Poruka Jezekiji je bila, „Umrećeš, i nećeš živeti.“ Ako je smrt značila život pod daleko boljim uslovima nego što su mogući na ovoj zemlji, onda možemo biti sigurni da Jezekija, koji je ceo svoj život „hodao pred Gospodom“, ne bi imao nikakvu primedbu na to. Međutim on je znao bolesti. Kada je reč došla njemu, rekao je, „Lišen sam ostatka svojih godina.“ To nije bilo da će on živeti na drugom mestu, pod donekle izmenjenim okolnostima, kao što će neko otići u daleku zemlju;—čovek ne plače bolno nad tim, čak i ako zemlja nije baš toliko dobra kao ona koju napušta;—Jezezki je plakao zato što više nigde neće živeti.

„REKAO sam: ‘Neću videti Gospoda, Gospoda u zemlji živih: više neću gledati čoveka sa stanovnicima sveta.’“ Međutim ovo ne bi moglo biti ako će u smrti Jezekija biti sa Gospodom. Naučio je da vidi Gospoda u njegovim delima i putevima, ali sada je ovo uživanje trebalo biti prekinuto. On više nije mogao da gleda Boga ili čoveka. Ista misao je bila izrečena od Davida, kada je bio izbavljen od smrti. Rekao je, „Hodaću pred Gospodom u zemlji živih.“ Ps. cxvi 9. Činjenica je da „Nam je Bog dao život večni,“ tako da život koji sada živimo, ako je po veri, samo je početak onog koji ćemo živeti u svetu koji dolazi. Budući život će biti samo nastavak ovog, tako da dok živimo, bilo u ovom svetu ili onom koji treba doći, možemo hodati pred Gospodom. U ovo sadašnje vreme možemo hodati u svetlu njegovog lica (Ps. lxxxix 15, 16), i na novoj zemlji njegove služeće „gledati lice njegovo“ (Otk. xxii 4); ali „u smrti nema sećanja“ na Gospoda (Ps. vi 5); samo vaskrsenjem, na Hristovom dolasku, mogu pravedni mrtvi „uvek biti sa Gospodom.“ 1. Sol. iv 16, 17.

U stihu 12 Laut kaže, „Moje stanovanje je oduzeto,“ dok naša uobičajena verzija kaže,

„Moje doba je prošlo.“ Revidirana Verzija ima isto, „stanovanje“ na margini kao alternativni tekst. Hebrejski dopušta oba prevoda, i oba su u stvarnosti ista, pošto sve dok čovek živi on mora živeti negde. Kada je čovekov život oduzet, njegovo stanovanje je oduzeto; i ako apsolutno ne postoji mesto za njega da živi, to je zato što on više nema život. Najživopisniji izrazi su korišćeni da pokažu veliku promenu koju smrt donosi. „Moj život je prekinut, kao od tkalca; On će me odvojiti od razboja; Tokom dana ti ćeš završiti moju tkaninu.“ Život je uporeden sa tkaninom na razboju, čije niti su sastavljene od trenutaka; Jezekijina tkanina je trebala da bude nezavršena odsečena sa razboja. Trebao je da mu bude učinjen kraj. To objašnjava njegovu veliku tugu na pomisao o smrti. To, međutim, ne opravdava Jezekijin nedostatak pomirenja sa porukom od Gospoda. Smrt je neprijatelj, i uvek je mrska, a činjenica da sam Bog dopušta jednom od svojih sluga da je pretri, ni najmanje je ne čini ništa više privlačnom; ali činjenica da sam Gospod dopušta svojim slugama da umru, i da čak i u smrti oni ne trpe ništa što on nije pretrpeo, treba da ih učini pomirenim sa sudbinom, i čak srećnim, uoči toga. „Pravednik ima nadu u svojoj smrti.“ Hrist, koji je umro, živ je zauvek, i ima ključeve od smrti i groba, tako da, iako Sotona ima silu smrti, ne može zadržati nikoga osim po volji Gospoda. Grob ne može ništa više zadržati Božje dete izvan Božje volje nego što je mogao zadržati Isusa nakon trećeg dana. Prema tome iako je grob zaista mrsko, strašno mesto, niko čiji život je skriven sa Hristom u Bogu ne treba da ga se plasi.

„Ti si moju dušu, iz ljubavi prema njoj, iz same propasti izbavio, jer si sve moje grehe iza svojih leđa bacio.“ Kakvo mesto je grob?—On je „jama propasti.“ To je gde ljudi idu u smrt. Patrijarh Jov je rekao, „Ako čekam, grob je dom moj: u tami sam postelju svoju načinio. Truleži sam rekao: ‘Ti si mi otac’; crvu: ‘Ti si moja majka i sestra moja.’“ Jov xvii 13, 14. Zemlja tame, i senka smrti, je „zemlja tame crne kao noć, senka smrti u kojoj nema reda, i gde je svetlost kao i tama.“ Jov x 21, 22. Ipak Hrišćanin, koji poznaće Gospoda, kojem su i tama i svetlost isto, ne može se plašiti zla, čak i u dolini senke smrti.

NE smemo misliti da je Jezekijina molitva za izbavljenje iz groba bila potpuno sebična. Ne; razlog zašto je želeo da živi, a ne da ide u grob, je ovako od njega ispričan Gospodu, „Jer grob te ne može hvaliti niti te smrt može slaviti: oni koji silaze u jamu ne mogu se nadati twojoi istini.“ „Mrtni ne slave Gospoda, niti iko ko u tišinu silazi.“ Ps. cxv 17. Psalmista je takođe rekao, „Tada sam zavapio tebi, Gospode; i smerno sam se pomolio Gospodu. Kakva je korist od moje krvи ako u jamu siđem? hoće li te prah slaviti? hoće li on objaviti twoju istinu?“ Ps. xxx 8, 9. Tako vidimo da nije pogrešno tražiti od Gospoda da nas sačuva od groba: većina Psalama, koji su dati za našeg vodiča u stvarima molitve i slavljenja, sačinjeni su upravo od ove molbe. Ponovo čitamo, „Oči moje plaku zbog mučenja: zazivao sam te svaki dan, Gospode, ka tebi sam ruke svoje pružao. Zar ćeš mrtvima ču-

desa pokazivati? Zar će mrtvi ustati i slaviti te? Sela. Hoće li se u grobu objavljivati dobrota tvoja? ili vernošć tvoja u propasti? Hoće li se čuditi tvoja spoznavati u tami? i pravednost tvoja u zemlji zaborava?“ Ps. lxxxviii 9-12. Iz ovoga dobijamo činjenice što se tiče prirode groba, i uslova tamo. Ko ikada što je pogledao u otvoren grob ne može ceniti opis?

nja Hristove slave na nebesima, koji će predstavljati Hrista toliko potpuno da smrt neće imati moć nad njima, i biće preneseni na nebo bez da vide smrt. „Nećemo svi usnuti, ali ćemo se svi izmeniti.“ 1. Kor. xv 51. Prema tome „Blagoslovlen je onaj kome je oprošten pre-stup, onaj kome je greh pokriven. Blagoslovlen je čovek kome Gospod ne uračunava bezakonje i u čijem duhu nema prevare.“

◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER

„Živi, živi će te slaviti, kao što to ja činim ovaj dan.“ U ovom postoji nešto više od stavke doktrine za nas. Zapazite u svim pismima koja su bila citirana, da je nesposobnost slavljenja Gospoda u grobu razlog zašto su ove verne sluge od Gospoda želete da budu od toga izbavljene. Stvar slavljenja Gospoda čini svu pravu razliku između smrti i života. Čovek koji ne slavi Gospoda je kao mrtav. Idoli od srebra i zlata, delo ljudskih ruku, koji su u svakom pogledu najdalje udaljeni od bilo kakve sličnosti sa Bogom koji je na nebesima čineći sve stvari po savetu svoje sopstvene volje, ovako su opisani: „Usta imaju, ali ne govore; oči imaju, ali ne vide; Uši imaju, ali ne čuju; noseve imaju, ali ne mirišu; Ruke imaju, ali ne hvataju; noge imaju, ali ne hodaju; niti ne govore kroz grlo svoje. Nalik njima su i oni koji ih prave; takav je svako ko se uzda u njih.“ Ps. cxv 3-8. Odnosno, da je svaki čovek koji se ne uzda u Gospoda kao mrtav komad metala. Čovek koji ne vidi ništa u svetu zbog čega bi slavio Gospoda, ne vidi ništa, jer Njega sva njegova dela slave (Ps. cxlv 10), i isto je kao da nema oči. I onaj ko ne govori na slavu Bogu je kao da uopšte nema usta; i ako se njegove noge i ruke ne pomeraju u službi Gospoda, onda je on kao da nema život. „Mrtvi u prestupima i gresima.“ Isti psalam koji govori o mrtviliu idola i onih koji se uzdaju u njih, govori nam da „mrtvi ne slave Gospoda.“ Vidite čoveka koji ne slavi Gospoda;—on je mrtav, i treba da bude učinjen živim. Sve dok je čovek sigurno živ on će slaviti Gospoda. „Sve što dah ima neka slavi Gospoda.“ Ps. cl 6.

Još jedna stvar ne sme biti previđena kod čitanja ovog poštovanja iz zahvalnosti. Jezekija je rekao Gospodu, „Ti si moju dušu, iz ljubavi prema njoj, iz jame propasti izbavio, jer si sve moje grehe iza svojih leđ bacio.“ Greh i smrt su nerazdvojivi. „Preko jednog čoveka je greh ušao u svet i preko greha smrt, tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi sagrešili.“ Rim. v 12. Bog otkupljuje naš život od propasti, i leći sve naše bolesti, jer je on koji opraća sva naša bezakonja. Ps. ciii 3, 4. U smernicama za molitvu za bolesne datim od apostola Jakova rečeno je da „će molitva vere spasiti klonulog, i Gospod će ga podići; i ako je počinio grehe, oprostiće mu se.“ Jakov v 15. Ne da mi treba ovim da razumem da je svako ko umre grešnik; daleko od toga; „pravednik se uklanja od zla koje treba doći“ (Isa. lvii 1), i blagoslov je izgovoren nad onima koji umiru u Gospodu. Otk. xiv 13. Ipak da nije bilo greha, ne bi bilo smrti. Nasledili smo smrtna tela, i dopušteno im je da idu u grob; ali to je sila kojom su gresi oprošteni, i upravo samo opraćanje je, što osigurava naše vaskrsenje iz mrtvih. Ipak, postojaće ljudi, u poslednjim danima, baš pre pokazanog otkrije-